

El darrer cavall fort

- Juguem a cavall fort? – va proposar la Queralt.
- Segur que et guanyo! – va reptar-la la Núria.

Com a única resposta, la Queralt li va dedicar un somriure acompanyat d'una mirada desafiadora. Des de petites havia estat el seu joc predilecte, quan el pare de la Núria, en Roger, els va explicar la dinàmica, i des d'aleshores havien viscut ple d'experiències juntes.

- Triem a sorts quin equip comença ajagut: cara o creu? – va preguntar la Queralt.
- Creu – va contestar de seguida la Núria.
- Oh no, cara! – es va lamentar la Queralt quan va aixecar la mà i va veure el resultat del llançament de la moneda.

Totes dues van riure, i van anar a buscar als seus amics per a començar la partida a aquell joc tan divertit. Un, dos, tres i fins a quatre jugadors ja es trobaven fermament asseguts a sobre les esques de l'equip contrari. Quedava l'última component: la Núria. Es va allunyar uns quants metres per a agafar embranzida, va començar a córrer, i quan es trobava a sols tres passes del seu objectiu... un fort tret es va sentir des del bosc, i instants després un pes mort queia al terra.

La Queralt s'eixuga una llàgrima que li rellisca per la galta, revivint amb intensitat el record massa recent de l'última vegada que ha sentit el riure contagiós de la Núria. Ara el cos reposa inert al seu davant, tenint la cara desfigurada de la por dels instants abans d'abandonar aquest món. Mai es perdonarà haver proposat anar a aquella zona a jugar, malgrat saber que hi havia caçadors al bosc que envoltava el descampat. La seva dèria per a fer feliç a la Núria la va encegar, i ara ha de patir les conseqüències.